

Inleiding

Hoi!

En welkom op het eiland Mure. Het is hier vandaag een onstuimige lentedag; de zon blijft vanachter de wolken tevoorschijn piepen en dan weer van gedachten veranderen.

Ik wil eerst kort iets schrijven voor de lezers die nieuw zijn hier, en eigenlijk ook voor degenen die Mure al kennen; we hebben het allemaal zo druk en ook zoveel aan ons hoofd dat alles een beetje kan zijn weggezakt. Dus hier een samenvatting van mijn boeken die zich op Mure afspelen, zodat je weer helemaal bij bent. Ik vind het zelf lastig om in een digitaal boek te vinden wie wie ook alweer was; het is ingewikkeld om even snel een paar pagina's terug te bladeren. En bovendien ben ik ook niet dol op boeken waarin de lezer in het verhaal wordt bijgepraat, zo ongeveer als volgt:

‘Hoi, Peter. Hoe gaat het met je zus Jane?’

‘Jane, mijn jongere zus van achtentwintig, bedoel je? Die net haar benen is kwijtgeraakt bij een vreselijk ongeluk in Minsk?’

‘Ja, die bedoel ik. De zus bij wie we allemaal, ik bedoel jij en ik en je dertigjarige broer John, op haar bruiloftsfeest zijn geweest.’

Zo wil ik het dus niet; ik praat jullie liever snel bij – of dit nou je eerste boek dat zich op Mure afspeelt is (welkom!) of je alle voorgaande boeken al hebt gelezen.

Oké. Daar gaan we. Flora MacKenzie is na de dood van haar moeder terugverhuisd naar Mure, een piepklein eiland boven de noordoostkust van Schotland, waar ze is opgegroeid. Haar vader en haar drie broers wonen en werken daar nog altijd op de familieboerderij. Zij heeft een kleine theesalon aan de haven

geopend die ze Annie's Café heeft gedoopt en is inmiddels ook (na de dood van Colton, de eigenaar) de manager van The Rock, het chique hotel op de noordpunt van het eiland.

Ze is verloofd met haar gecompliceerde Amerikaanse baas uit de tijd dat ze in Londen werkte, Joël, die is opgegroeid in een reeks pleeghuizen en voor wie het niet bepaald gemakkelijk is om zich ergens te settelen. Ze hebben samen een baby, Douglas, die inmiddels bijna één is.

Lorna MacLeod is het hoofd van de lagere school en heeft een geheime relatie met Saif Hassan, een Syrische vluchteling en de plaatselijke huisarts. Ze zijn idolaat van elkaar. Saifs twee zoontjes wonen bij hem op het eiland (en zitten bij Lorna op school) en zijn vrouw is tijdens de oorlog in Syrië vermist geraakt. Saif heeft kortgeleden een foto van haar gezien waarop ze niet alleen hertrouwd lijkt te zijn, maar ook zwanger.

Flora's broer Fintan, de weduwnaar van Colton, is enorm opgelucht dat hij The Rock niet meer hoeft te managen omdat Flora die taak van hem heeft overgenomen, Flora's broer Innes geeft zijn huwelijk met Eilidh een tweede kans en heeft zijn handen vol aan de opvoeding van hun dochtertje Agot, en haar broer Hamish is gewoon Hamish; de sterke goeie lobbies die hij altijd is geweest.

Oké, we zijn weer helemaal bij, geloof ik.

Meestal houd ik van schrijven, maar nu zou ik wel even willen dat dit een film was. Dan zag je nu zo'n klein briesje dat uit het niets lijkt te komen en de pagina's omwaait zodat we een paar bladzijden verder zijn...

En dan hangt er opeens een zilte geur in de lucht en scheert de camera over het landschap en vliegen we steeds sneller over de zee, waarna er wordt ingezoomd op een piepklein stipje aan de horizon dat groter en groter wordt. Zie je het voor je? Er staat een kille wind hoewel het een zonnige ochtend is en we zien een lange strook lichtgeel zand die de Endless Beach blijkt te zijn, rechts een vuurtoren en daarna The Rock aan het einde van het eiland. Vervolgens zwenken we naar de zuidkant van het

eiland, waar een allegaartje van kleine huizen in vrolijke tinten – rood, geel, lichtblauw en roze – bij de haven ligt, dat fleurig afsteekt tegen het licht verschoten zwart en wit van de Harbour's Rest. We minderen vaart en maken een kleine duikvlucht over de masten van de vissersboten met hun kleurige vlaggetjes en dan landen we zachtjes op de met grijze keitjes geplaveide kade, vlak voordat de veerboot vanaf het vasteland met de kranten en de post aanlegt. Terwijl de kapitein het schip vanuit zijn positie op het dek zorgvuldig naar de kant manoeuvreert, draaft Bramble, de hond van de MacKenzies, met de krant in zijn bek voorbij, op de terugweg naar de boerderij en Eck, Flora's vader. De deur van het roze huis – Annie's Café – is al open en we horen Schotse muziek van BBC nan Gàitheal naar buiten komen en ruiken goede koffie en verse kaasscones, dus kunnen we er net zo goed even binnenlopen en naast het Fair Isle-breigroepje gaan zitten om een moment voor onszelf te nemen en te genieten van het uitzicht op het komen en gaan bij de haven.

Welkom terug op Mure!

Liefs,

Jenny

x x x x x

1

Het was eind maart en hotel The Rock op Mure was volgeboekt. De gasten hadden geluk: het staartje van de Atlantische stormen had tot ver in de derde maand van het jaar sneeuw en ijs gebracht, maar de laatste week scheen de zon elke dag.

Zolang je een goede jas en een paar stevige schoenen had (het hotel kon je natuurlijk ook een paar rubberlaarzen lenen) zag het eiland er fantastisch uit: het zand op Endless Beach was zo licht dat het bijna wit was, de heldere zee golfde turquoise en de hemelkoepel was enorm en zo blauw als op een kindertekening. In de haven boden de kleine gekleurde huisjes die scheef tegen elkaar aan leunden een lieflijk gezicht en lagen de fris geverfde vissersboten klaar om uit te varen.

‘Het is verdorie ijs- en ijskoud,’ mopperde Flora terwijl ze naar buiten stapte, de zon in en de tuin achter het huis, waar de narcissen in volle bloei stonden.

Aan de andere kant van de telefoon begon Joël, haar verloofde, hard te lachen.

‘Je bent een watje geworden omdat je dat hotel van je zo warm stookt.’

Flora slaakte een zucht. Dat was waarschijnlijk waar. De boerderij van MacKenzie waar ze was opgegroeid, had slechts enkele beglazing en het tochtte er altijd, dus moest je ’s ochtends razendsnel over de ijskoude stenen vloer van de keuken rennen om het smeulende turfvuur op te poken en daarna je verkleumde vingers warmen aan een hete mok thee.

Het uit grijze stenen opgetrokken enorme gebouw van The Rock echter was tot een hotel verbouwd door een schatrijke

Amerikaan uit Texas die zeer op zijn comfort was gesteld. En dus hadden de traditioneel uitzierende ramen driedubbelglas, was er een warmtepomp geïnstalleerd die enorme hoeveelheden goedkope energie leverde en had elke badkamer vloerverwarming.

Bovendien lagen er overal warme dekens op de meubels en waren de zitkamer en de bibliotheek gestoffeerd met hoogpolig tapijt. Colton, de overleden man van Flora's broer Fintan, had de winterse kou op het noordelijkste puntje van de Britse Eilanden vergeleken met het leven in een skioord en het hotel met dat idee in zijn hoofd ingericht. En daarbij had hij, als nieuwkomer in Schotland, gekozen voor een inrichting waarvan hij dacht dat die typisch Schots was, wat resulteerde in een overdadige veelheid aan Schotse ruiten en jachttrofeeën. In eerste instantie had Flora het stijlloos en een beetje belachelijk gevonden, maar inmiddels was ze ervan gaan houden. Elke keer dat ze door de gangen van het hotel liep of de deur naar het restaurant opendeed (en hem dan weer gauw dichtdeed als ze Gaspard, de temperamentvolle kok, hoorde foeteren in de keuken), werd ze aan Colton herinnerd.

In de tuin liep ze nu langs de zijkant van het hotel omlaag over het pad naar de aanlegsteiger, waar veel gasten per boot arriveerden. De tuin naast de muur was beschermd en er stonden bankjes waarvandaan de gasten in de verte de enorme tankers die aan de horizon voorbijgleden konden zien. Als het zonnig was, was het een heerlijk plekje. Ze ging er zitten om even te ontsnappen aan alle eisen die nu eenmaal horen bij het runnen van een hotel en een café. Niemand kon haar hier zien, terwijl ze zich toch niet opzettelijk schuilhield.

Ze vervolgde haar gesprek met Joël. 'Hoe gaat het?'

Joël zuchtte op een manier die haar deed vermoeden dat hij niet binnen afzienbare tijd terug zou zijn. Hij beheerde Coltons trustfonds dat had bijgedragen aan de ontwikkeling van een wereldwijd vaccinatieprogramma. Daardoor had hij het drukker dan ze ooit voor mogelijk hadden gehouden, zeker nadat hij naar Mure was verhuisd om een rustiger leven te gaan leiden.

‘Zó goed?’ vroeg Flora met een snelle blik op haar horloge. In Mexico-Stad, waar hij zat, was het zes uur in de ochtend.

‘Het gaat heel goed,’ zei Joël. ‘En dat is ook het probleem; ze denken dat dat aan mij ligt en ik onvervangbaar ben.’

‘Dat komt omdat dat ook zo is,’ zei Flora. Volgens haar was Joël de beste en de slimste man die ze ooit had gekend. Dat de rest van de wereld daar ook achter begon te komen, verbaasde haar niets.

Joël kuchte. ‘Waarschijnlijk denken een paar duizend hedendaagse wetenschappers daar heel anders over. Maar ik wil in elk geval heel graag naar huis.’

Flora staarde uit over de zee. Dat was een gewoonte geworden: de horizon afzoeken naar walvissen. Er was een groep op komst, dat voelde ze in haar botten, hoewel er niets anders te zien was dan het woelige water. Iedereen op het eiland wist dat de vrouwen van de familie MacKenzie iets bijzonders hadden, een zesde zintuig. Men zei dat ze afstamden van *selkies*, mysterieuze wezens die volgens de overlevering oorspronkelijk afkomstig waren uit de zee en zich met de bevolking van Mure hadden gemengd. Volgens echte Murianen was dat overduidelijk te zien aan haar witte haren en bleekblauwe, bijna kleurloze ogen. Flora zou meteen roepen dat dat allemaal grote onzin was, maar desondanks kon ze niet ontkennen dat ze een connectie voelde met de in het wild levende zeedieren rondom het eiland. Ze voelde een natuurlijke band met hen, in het bijzonder met walvissen. Maar dat had iedereen op het eiland natuurlijk, hield ze zichzelf voor.

‘Kom terug voordat de walvissen er zijn,’ zei ze, ‘dan hebben we de hele zomer nog voor ons.’

‘Oké, mijn selkie-meisje,’ zei Joël met een glimlachje. Hij vond het leuk om Flora als een mooie zeemeermin te zien, hoewel hij zelf helemaal niet van water hield, wat een van de vele verrassende dingen van hem was; hij was tenslotte op een klein eiland midden in de Atlantische Oceaan gaan wonen. ‘Ik moet weer aan de slag.’

‘Wees voorzichtig,’ zei Flora. Ze fronste. ‘Is het eigenlijk gevaarlijk daar?’

Ze hoorde een klein lachje in Joëls stem.

‘Vergeleken met Mure is alles gevaarlijk. Jouw idee van gevaar klopt niet met de werkelijkheid.’

Dat was waar. Ewan Clark, de plaatselijke politieman, werkte vrijwel fulltime op zijn boerderij en werd slechts af en toe bij een woordenwisseling geroepen, meestal ’s avonds laat bij de Harbour’s Rest na een marktdag of om een optimistische parkeeractie van een stelletjes toeristen te bekeuren die niet hadden begrepen dat de sterke aanbeveling om geen auto’s mee te nemen op de veerboot ook voor hén gold. De kinderen struinden het grootste deel van het jaar vrij over het eiland rond en iedereen kende zo ongeveer iedereen.

‘Hoe gaat het met Douglas? Loopt hij al?’

‘Hou op met die prestatiedruk op dat arme kind!’

Omdat alle MacKenzies blijkbaar al met negen maanden konden lopen en Douglas intussen bijna één was, zat iedereen er met smart op te wachten.

‘Nee, ik wíl helemaal niet dat hij al loopt. Ik wil erbij zijn als hij zijn eerste stapjes zet!’

‘O, oké. Nou, hij is vrijwel niks veranderd, nog steeds hetzelfde hoopje kwijl en snot.’

‘Prima, prima,’ zei Joël, die zelf nooit echt ouders had gekend, maar de meest toegewijde vader was die je je kon voorstellen. ‘We moeten trouwens praten en het nodig hebben over... Ach, nee, dat kan eigenlijk wel wachten.’

‘Wat?’ vroeg Flora terwijl ze rechter ging zitten. ‘We moeten praten’ betekende nooit iets goeds in haar oren. ‘Waar moeten we over praten? Zeg het!’

‘O, niks. Eerlijk, het kan wel wachten tot ik terug ben.’

‘Nee, dat duurt veel te lang! Nu ga ik me ongerust maken en denken dat er iets aan de hand is.’

‘Er is niks aan de hand,’ zei Joël. ‘In elk geval niet dat ik weet.’

‘Wat? Wat is er? O mijn goddegoddegod. Wat? Zeg het!’

‘Niks! Echt!’

‘Zég het!’ riep ze paniekerig.

‘Als ik thuis ben... Zullen we het dan over de bruiloft hebben?’

‘Onze bruiloft?’

‘Nee,’ zei Joël. ‘Al die andere bruiloften die me mateloos interesseren. Van een Kardashian misschien?’

Na het telefoontje met Joël liep Flora naar haar kantoortje; ze vroeg zich af wat hij nou precies had bedoeld. Toch niet dat hij niet meer met haar wilde trouwen? Nee, dan had hij geen grapjes over de Kardashians gemaakt. Maar toch. Ze was er niet gerust op. Joël had haar met Kerstmis ten huwelijk gevraagd en het was fantastisch en geweldig geweest en er leek geen enkele reden om de bruiloft af te zeggen of uit te stellen en de komende zomer niet te trouwen, maar hij was tot nu toe wel ontwijkend geweest wat het prikken van een datum en andere concrete zaken betrof. Flora zou het prima hebben gevonden als hij had gezegd dat zij alles maar moest regelen op de manier die zij wilde; ze had tenslotte een hotel, een kok en allerlei heerlijke baksels uit Annie’s Café tot haar beschikking. Maar dat had hij ook niet gezegd. En als ze echt deze zomer wilden trouwen, moesten ze snel beginnen met de organisatie...

Ze keek uit over het noordelijke deel van Endless Beach. Er zaten toeristen in zeer optimistische badkleding en met iets realistischer windschermen. Af en toe was er iemand zo dapper om naar het water te lopen en te voelen hoe warm dat was – het was tenslotte net zo blauw als bij een Caraïbisch eiland, zachtjes kabbelend over het witte zand – en dan verschrikt achteruit te springen als die merkte hoe ijs- en ijskoud het was. Flora glimlachte. Het maakte niet echt uit hoe warm de zon was; dit bleef het hoge noorden. In de winter kwamen er tegenwoordig allerlei openwaterzwemmers met dure uitrustingen en enorme badjassen, die de mond vol hadden over hoe heerlijk het was in koud water te zwemmen en hoe het hun leven volkomen had veranderd en vervolgens het water in renden om er binnen vijf minuten alweer uit te komen rennen. Op Mure noemden ze dat zwemmen.

Zodra ze de deur van haar kantoortje opendeed, begon haar telefoon te rinkelen. Flora nam op en staarde uit het raam. O, daar waren ze; ze had gedacht dat ze op weg naar de tuin wel tegen zou komen. Eck, haar vader, en Hamish, een van haar drie broers, probeerden Douglas zover te krijgen dat hij ging staan.

Intussen was Agot, de dochter van Flora's broer Innes, achter haar het kantoortje binnengekomen, ze stond naast haar en snoof minachtend. 'Die baby is zo'n stomme debiel dat hij niet eens kan staan. *Tha e gòrach.*' Agot leerde Gaelic op school en mompelde graag in die taal, vooral als het ging om dingen die je eigenlijk niet hardop mocht zeggen.

Flora's grappige, ernstig kijkende baby, het evenbeeld van zijn vader, zat in negen lagen gebreide wol (die in de ogen van de breisters van Mure, oftewel het grootste deel van de vrouwelijke bevolking daar, van levensbelang waren) in het gras en nam hen wantrouwig op. Het was een blik die Flora goed kende omdat zijn vader exact hetzelfde kon kijken. Ze wist wat hij betekende: jullie kunnen hoog en laag springen, maar ik doe wat ik wil, wanneer ik het wil. Dat maakte van Joël een uitstekende jurist en af en toe een frustrerende partner.

Maar ze waren een plaatje om te zien, de drie generaties MacKenzie-mannen. En Bramble was er natuurlijk ook bij, op zoek naar het modderigste stuk grond in de bloembedden om daar heerlijk te gaan liggen rollen, terwijl hij de enthousiaste attenties van Bjårk Bjårkensson, de enorme, onstuimige keukenhond, probeerde te negeren. Die keukenhond kan eigenlijk echt niet, dacht Flora voor de negenduizendste keer terwijl ze de telefoon opnam.

'Hallo. Met The Rock.'

'Ja? Hallo?' Een kalme, zakelijke stem. Vanaf de eerste lettergreep klonk degene die belde als iemand die gewend was haar zin te krijgen. 'Spreek ik met de eigenaar van hotel The Rock?'

Flora's humeur zakte in. Wat de persoon aan de andere kant van de lijn ook wilde verkopen, ze wilde het toch niet en kon het zich bovendien niet veroorloven.

‘Ja, u spreekt met Flora, maar we hebben geen interesse in...’

‘Ik heb uw nummer van Jan MacArthur.’

Ah! Jan woonde op Mure en organiseerde er kampeer- en survivaalexcursies. Ze had een hekel aan Flora, wat best begrijpelijk was omdat Flora lang geleden even iets met Jans huidige echtgenoot had gehad, voordat Jan en hij een relatie kregen, maar dat betekende niet dat Jan het haar niet kwalijk nam.

‘O, leuk,’ zei Flora opgewekt.

‘Om eerlijk te zijn probeerde Jan me te ontmoedigen contact met u op te nemen, maar ik heb dat krantenartikel over The Rock gelezen en...’

De Kerstmis ervoor was er een journaliste naar het hotel gekomen met de bedoeling er een afgrijselijk slechte recensie over te schrijven en het eens goed de grond in te boren, maar ze had uiteindelijk zo van haar verblijf genoten dat het een heel lovend artikel was geworden.

‘In elk geval wilde ik overleggen over een bruiloft.’

Dat was een vraag waarop Flora meteen het antwoord had. ‘Het spijt me, maar we doen geen bruiloften,’ reageerde ze verontschuldigend. Dat was nu nog zo, tenminste, maar in de toekomst waren ze zeker van plan bruiloften te gaan organiseren; ze werden er vaak over gebeld en een fotogeniekere plek dan Mure kon je je nauwelijks voorstellen. Maar het hotel was pas zes maanden open en Flora wilde absoluut zeker zijn dat het allemaal op rolletjes verliep: dat Gaspard geen zenuwinkering zou krijgen, dat de gasten de bloembedden niet zouden onderkotsen en dat ze een gezelschap van honderd gasten allemaal tegelijk konden bedienen. Als dat allemaal lukte, was ze zeker van plan het hotel als bruiloftslocatie aan te bieden. Joël en zij zouden het eerste huwelijkspaar zijn – of dat was tenminste het plan – om alles uit te testen, en daarna zouden ze er vol voor gaan.

En daarbij kwam nog dat Flora de huwelijksdag van Fintan en Colton maar moeilijk kon vergeten. Het was een fabelachtige dag geweest, perfect georganiseerd en wondermooi in alle opzichten: het weer, het eten, de gasten, de speeches, alles was